

V červnu jsem babičce napsala sáhodlouhý dopis. To ona ráda. Krátké dopisy se jí nelíbí. A taky nikdy nečte tenké knížky, jenom tlusté romány. Už má takovou povahu. Dvakrát nebo třikrát ročně nám babička taky napíše dopis. Deset i dvacet listů vytržených ze starého školního sešitu popíše. Nikdy si nekoupila dopisní papír, prý je na takové hlouposti škoda peněz.

Babička už nás vyhlížela. Políbila mě i tetu Lídu, pak popadla košík s prádlem a pozvala nás dál.

Sestřenka už se zase vykrucuje. Ne, vlastně teď nemá zas tak moc učení, ale rodiče jí zásobují úkoly na statku. Copak tady vědí, jak to chodí v hospodářství! A vůbec, ten „pach velkoměsta“ teda vůbec nemá ráda. Připadá si jako udušená.

Marcela se zamračí. Takže nová výmluva. Pro ni Kamenná nebylo vůbec velkoměsto, jenom nevýznamné městečko, prostě díra, jak se říká. Úzké dlážděné uličky rozbíhající se z náměstí, kamenný mostek přes říčku, kamenné lavičky na březích a na skalnatém kopci zřícenina hradu, ze které bylo vidět do celého údolí.

Pro většinu lidí jsem asi pořádný cvok. Já se na nikoho nezlobím, kdo si to o mně myslí, protože já si to myslím taky. Jmenuju se Kateřina a už pro to jméno dokážu být nešťastná. Proč se nemůžu jmenovat třeba Silvie nebo Andrea?! Uznejte, holky (nějak si myslím, že tohle moje škrábání si přečte leda holka, a to ještě stejně praštěná jako já), jmenovat se Kateřina a vědět, že je to jméno po prababičce Švandrlíkové, babičce Lápelníkové a tetě Tumpachové, to není žádný med.

Veverka Zrzulka seděla ráno na své borovici a přála si, aby přišel Jácíček. Neměla co dělat. Neměla vůbec co dělat. Zažily jste to už někdy, děti? Dívala se na větev, větev byla nezajímavá. Dívala se na oblohu, obloha byla šedivá a po ní se táhly nanicovate světlé mraky. Dívala se na šišky. Šišky byly hrozné. Dívala se na vzdálené lesy. Byly modročerné, ale ne dost modročerné, aby se jimi potěšila. A tak seděla veverka na té nezajímavé větvi pod tou nezajímavou oblohou a velice si přála, aby přišel Jácíček. A vtom Jácíček přišel.

Krásná panna, vidouc neznámého, pravila hrdě k němu: „Jak se můžeš opovážit do mého zámku vkročit? Víš, že ti smrt hrozí?“

Silomil zarazil se nad krásou její a teprve, když svá slova opakovala, odpověděl jí: „A proč by mně smrt hrozila? Což bys ty, krásná panno, tak ukrutná býti mohla, že bys mě zabít chtěla?“

„Zabít tě nechci, ale musíš se mnou v souboj vstoupit, vyhraješ-li, jsem tvým vězněm a vše, co zde vidíš, bude tvoje. Prohraješ-li, musíš umřít.“

„Vezmi tedy meč,“ odpověděl princ.

Princezna přiskočila ke zdi a vytasila meč z pochvy. Sotva však se čepelí jen dotkla meče princova, byl ten její vedví a z ruky jí vypadl.

„Ó běda!“ vykřikla, „nyní jsem tvým vězněm, Silomile, neboť jsi mě svou silou překonal.“

Rozhořelo se léto a polonina byla oděna ve zlatě. Smetánky, kozí brady, pryskyřníky, mochny a jestřábníky závodily barvou ve zlaté žluti. Proti této živé kulise se odrážela obloha tmavou modří. I loni jsem byl v těchto místech, snad si vzpomeneš, Jitko, jak jsem ti tehdy psal o srubu drvoštěpů, tam, kde se čtyři pramínky skládají v bystřinu. Zhlédl jsem kosa, snad to byl ten, co mi tu tehdy koncertoval. Jenom se neboj, Černofráčku, to jsem já. Vracím se, jak jsem slíbil.

Tak chodívám, a klekánice večer potkávám, navštěvuji městečka s kavkami na zvonicích, staré hospody, a vyptávám se babiček a havranů, jestli už někdo nepotkal dobrého krále Ječmínka. A když už toho v mysli a srdci mám až k překypění, usednu večer za psací stůl a dlouho do noci to zaznamenávám, sedě se svou přítelkyní – černou kávou. Ani nevíš, jak rád bych překročil práh tvého domu a odevzdal ti ty popsané listy jako pozdrav z dalek. Vždyť ty nasloucháš a díváš se jako já, ty duše spřízněná... Kéž ti tato knížka slouží ke zdraví!

Když maminka chce někomu ukázat, že jsem dobře vychovaný, navleče mi pokaždé tmavomodré šaty a bílou košili, takže vypadám jako kašpar. Řekl jsem mamince, že bych radši šel s kluky do kina na kovbojku, ale maminka hrozně vykulila oči a v takových případech s ní není žádná řeč.

„A žádám tě, abys nebyl k té holčičce surový, nebo si to spolu vyřídíme, rozuměls?“

A pak ještě dodala, že Lojzička je moc roztomilá holčička a že se spolu jistě skamarádíme.

To na mě potom dvojnožec volá: „Očko, pojd' sem, Očko!“ Ale já nejdu, protože jsem se urazil a taky nejsem žádné Očko, ale Modročko. Očko, to je jako kočko, ale já nejsem žádná obyčejná kočka. Já jsem kocourek Modročko. Mám modré oči a černý čumáček a černé uši a šedé čelo a šedou náprsenku a černé tlapky a černý ocásek. Když se mi směje, že se mračím, schválně si nasliním tlapky a umyju se všude tam, kde mě hladil. On si taky myje tlapky pokaždé, když na mne sahá. Ale on si nedovede tlapky pořádně naslinit a směšně se čvachtá ve vodě.